

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **Obvodného úradu v K.** so sídlom K., proti povinnému **H., s.r.o.** so sídlom K., **o vymożenie 49,79 € s príslušenstvom**, ktorá vec sa viedla na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. Er 4142/2000, o dovolaní súdneho exekútora **JUDr. P. H.**, Exekútorský úrad so sídlom v R., proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 31. marca 2009 sp.zn. 1 CoE 213/2008, takto

r o z h o d o l :

Uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 31. marca 2009 sp.zn. 1 CoE 213/2008 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II (exekučný súd) uznesením zo 6. októbra 2008 č.k. Er 4142/2000-18 zastavil exekúciu a oprávnenému uložil povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v sume 1 438,-- Sk do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto uznesenia.

Krajský súd v Košiciach (odvolací súd), konajúci o odvolaní oprávneného, uznesením z 31. marca 2009 sp.zn. 1 CoE 213/2008 zmenil uznesenie exekučného súdu vo výroku o trovách exekúcie a rozhodol tak, že oprávnený nie je povinný nahradiť exekútorovi trovy exekúcie.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu súdny exekútor podal dovolanie. Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a zmeniť tak, že súdnemu exekútorovi priznáva trovy exekúcie vo výške 69,80 €. Dovolanie odôvodnil tým, že odvolací súd sa dopustil vady konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. b/ O.s.p. podľa ktorého účastník konania – povinný – nemal

spôsobilosť byť účastníkom konania. Poukázal na to, že v exekučnom titule bol povinný v časti adresy a jeho identifikačného čísla nesprávne označený. Toto nepresné a zmätočné rozhodnutie vydal oprávnený. Týmto postupom zaviniť, že účastníkom exekučného konania sa stal právny subjekt, ktorý podľa identifikačného čísla neexistuje. Namietal ďalej, že keďže odvolací súd rozhodol vo veci bez pojednávania a svoje rozhodnutie oprel o ustanovenie § 203 Exekučného poriadku, bola mu týmto postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čo je podľa § 241 ods. 2 písm. a/ a c/ O.s.p. v spojení s § 237 O.s.p. dôvodom na podanie dovolania.

Oprávnený a povinný sa k dovolaniu súdneho exekútora nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolaním súdneho exekútora napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu má procesnú formu uznesenia a prípustnosť dovolania proti nemu treba preto posúdiť podľa § 239 O.s.p. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. ale výslovne ustanovuje, že predchádzajúce odseky 1 a 2 (pripúšťajúce dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu) neplatia, ak ide o uznesenie o trovách konania.

Vzhľadom na obsah dovolania a tiež zákonnú povinnosť dovolacieho súdu skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.),

neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Ustanovenie § 237 O.s.p. pritom nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný. Ak je teda konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v tomto ustanovení, možno ním napadnúť aj rozhodnutie o trovách konania.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/, c/ až e/ a písm. g/ O.s.p. súdny exekútor nenamietal a v dovolacom konaní ich existencia nevyšla najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Súdny exekútor v dovolaní tvrdil, že povinný nemal spôsobilosť byť účastníkom konania. Tento záver vyvodil zo skutočností, že „oprávnený vo svojom rozhodnutí o uložení pokuty označil povinného ako H. s.r.o., sídlo na K., IČO: X., správne označenie povinného podľa výpisu z obchodného registra malo byť H. s.r.o. K., IČO: X.. Týmto postupom zaviniť, že účastníkom exekučného konania sa stal právny subjekt, ktorý podľa identifikačného čísla neexistuje.“

Podľa § 237 písm. b/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania.

Podmienkou, aby niekto mohol byť účastníkom občianskeho súdneho konania je, že musí byť na to spôsobilý. Spôsobilosťou byť účastníkom konania sa rozumie spôsobilosť subjektov mať procesné práva a povinnosti, ktoré procesné právo priznáva účastníkom konania. Ide teda o procesnú subjektivitu. Túto spôsobilosť upravuje Občiansky súdny

poriadok v ustanovení § 19 tak, že ju má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti, inak len ten, komu ju zákon priznáva. Citované ustanovenie sa odvoláva na hmotné právo, t.j. Občiansky zákonník.

Podľa § 7 Občianskeho zákonníka spôsobilosť fyzickej osoby mať práva a povinnosti vzniká narodením a smrťou táto spôsobilosť zanikne. V zmysle jeho ustanovenia § 18 spôsobilosť mať práva a povinnosti majú aj právnické osoby. Podľa § 19 Občianskeho zákonníka právnické osoby vznikajú dňom, ku ktorému sú zapísané do obchodného alebo do iného zákonom určeného registra, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje ich vznik inak.

Z obsahu spisu ako aj z výpisu z obchodného registra súd zistil, že povinný mal v priebehu súdneho konania a aj v súčasnosti v dovolacom konaní má spôsobilosť byť účastníkom konania. Povinný je právnickou osobou zapísanou v obchodnom registri Okresného súdu Košice I pod obchodným menom H., s.r.o., so sídlom K., IČO: X. (od X.). Deň vzniku oprávneného je vo výpise z obchodného registra uvedený 28. február 1997. Skutočnosť, že oprávnený v rozhodnutí o uložení pokuty z 19. júla 1999 uviedol nesprávne identifikačné číslo povinného neznamena, že by povinný nebol nositeľom subjektívnych práv a povinností. Je zrejmé, že v rozhodnutí o uložení pokuty išlo len o chybu v písomnom vyhotovení rozhodnutia (namiesto správneho údajia identifikačného čísla X. bolo nesprávne uvedené X.), ktorá môže byť oprávneným odstránená v súlade s ustanovením § 47 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok). K námietke dovolateľa, že oprávnený nesprávne uviedol adresu sídla povinného v exekučnom titule dovolací súd uvádza, že v čase vydania rozhodnutia, ako vyplýva z výpisu z obchodného registra, povinný skutočne mal sídlo na adrese uvedenej v rozhodnutí a to v období od 15. októbra 1998 do 18. októbra 1999.

Spôsobilosť byť účastníkom konania a prípadnú následnú vadu konania v zmysle § 237 písm. b/ O.s.p. je podľa ustálenej súdnej praxe potrebné odlišovať od tzv. vecnej legitímácie účastníka (aktívnej alebo pasívnej), ktorá je z hľadiska prípustnosti dovolania irelevantná (viď R 34/1993). Preto tvrdenia dovolateľa uvádzané v dovolaní, ktoré sa týkajú vecnej legitímácie, sú pre prípustnosť dovolania právne bezvýznamné.

So zreteľom na obsah dovolania dovolací súd sa osobitne zameril na posúdenie, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je

dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu jeho procesných práv (napr. právo zúčastniť sa na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok a pod.).

Podľa § 209a ods. 1 O.s.p., platí, že ak nejde o prípad uvedený v § 209 ods. 1 druhej vete O.s.p., doručí súd prvého stupňa odvolanie ostatným účastníkom, a ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, vyzve účastníkov, aby sa k odvolaniu vyjadrili.

Podľa § 211 ods. 1 vety tretej O.s.p., odvolací súd sám odstráni vady pri doručovaní odvolania a výzvy podľa § 209a ods. 1 tak, že sám vykoná doručovanie.

Porušenie povinnosti doručiť odvolanie účastníkovi konania na vyjadrenie má za následok vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože sa účastníkovi odníma možnosť uplatnenia procesného práva vyjadriť sa k úkonu druhého účastníka. Odníma sa mu tým právo na spravodlivý súdny proces.

Zo spisu exekučného súdu vyplýva, že oprávnený podal proti uzneseniu exekučného súdu vo výroku o trovách exekúcie odvolanie. Exekučný súd nepostupoval podľa ustanovenia § 209a ods. 1 O.s.p. a nedoručil odvolanie súdnemu exekútorovi ani povinnému, vec predložil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie o odvolaní. Ani odvolací súd odvolanie nedoručil súdnemu exekútorovi, hoci tak bol podľa ustanovenia § 211 ods. 1 O.s.p. povinný urobiť.

So zreteľom na výskyt uvedenej vady je dovolanie súdneho exekútora nielen prípustné, ale tiež dôvodné, lebo rozhodnutie vydané v konaní postihnutom takýmito procesnými vadami nemôže byť považované za správne. Dovolací súd preto dovolaním súdneho exekútora napadnuté uznesenie odvolacieho súdu uznesením zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 a 4 O.s.p. v platnom a účinnom znení).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 8. apríla 2010

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Adriána Borovská